

Dolfijnen noemen elkaar bij hun naam. Bijen hebben dansjes waarin ze symbolisch informatie doorgeven. Prairiehonden waarschuwen elkaar voor mensen en beschrijven daarbij hun formaat en snelheid, de kleur van hun kleding, objecten die ze bij zich hebben en haarkleur. Deze dieren zijn geen uitzondering. Overal in het dierenrijk worden talen gesproken. Penseelaapjes kennen zelfs taalonderwijs: ze leren hun kinderen elkaar te laten uitpraten.

In Dierentalen bespreekt Eva Meijer recent wetenschappelijk onderzoek naar dierentalen. Zo maken we kennis met bordercollie Chaser, die de namen van 1022 voorwerpen kent.

Ook ontdekken we dat olifanten in gevangenschap menselijke woorden kunnen overnemen en dat wilde olifanten een woord voor 'mens' hebben. Steeds weer blijkt dat dieren veel complexer met elkaar communiceren dan we dachten. Wetenschappers worstelen met de grammatica van inktvissen die met ingewikkelde kleurpatronen op hun huid communiceren en digitale technieken worden ingezet om de liedjes van vleermuizen en bultruggen in kaart te brengen en te duiden.

Dit onderzoek roept filosofische vragen op. Kunnen we communicatie van andere dieren taal noemen? Kunnen we met andere dieren praten, en hoe dan? Is de taal van mensen speciaal, of zijn alle talen op hun eigen manier speciaal? Wat is taal eigenlijk? Moeten we dieren anders benaderen nu ze talig blijken te zijn? Als je Dierentalen gelezen hebt, kun je misschien nog niet met alle dieren praten, maar je zult anders naar dieren kijken, ook naar de huisdieren die je zo goed dacht te kennen.